

ROMANTINIS
TRILERIS

SHARON SALA

ŠEŠĖLIUOSE

svajonių knygos

Knygute.lt

SHARON SALA (Šeron Sala)

New York Times bestselerių autorė, parašė jau daugiau nei šimtą romanų, puikiai vertinamų ne tik skaitytojų, bet ir kritikų. Ji aštuonissyk tapo prestižinio American Writers of Romance RITA apdovanojimo finaliste, penkis kartus jai buvo skirtas National Reader's Choice apdovanojimas, penkis kartus laimėjo Colorado Romance Writer's asociacijos apdovanojimą už meistriskumą ir daugelį kitų. Puikūs Sharon Sala romanai pavergė viso pasaulio skaitytojų širdis. Jos kūryba neretai lyginama su Noros Roberts dėl panašaus rašymo stiliaus ir vyraujančio įtempto siužeto.

Sharon Sala gyvena Oklahomoje. Laikas, praleistas su šeima, teikia rašytojai didžiausią džiaugsmą, tačiau išspausdinus pirmąjį romaną jos gyvenimo būdas pasikeitė iš esmės. Sharon patinka kurti istorijas ir dalytis jomis su skaitytojais.

Sharon Sala

ŠEŠĖLIUOSE

Romantinis
trileris

Versta iš Sharon Sala, *In Shadows*

MIRA Books, an imprint of Harlequin Books, 2018

© Sharon Sala, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su

„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė ir redagavo Emilija Grigulaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Emilija Grigulaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Ana Gorbatova, dizainas, 2021

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0733-5

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

Skiriu šią knygą beveidžiams, bevardžiams tyliems didvyriams, liekantiems šešėliuose, kad mes ir mūsų šalis būtume saugūs, bei jų šeimoms, paaukojančioms tiek daug ir padedančioms jiems pasiekti tikslą.

Aš niekada nesužinosiu jūsų vardų, bet meldžiuosi už jus kiekvieną naktį, kad įvyktumėte savo užduotis.

Ir dar meldžiuosi, kad kai ateis laikas jums nustoti slėptis, visas likęs jūsų gyvenimas būtų pilnas laimės ir saulės.

Jūs to nusipelnėte.

1

Dušo galvutė vis dar varvėjo, kai Šelė Maken iš didžiosios vonios įėjo į miegamąjį. Žingsniai buvo lėti ir vienodi, ji sumetė nešvarius drabužius skalbinių pintinėn ir pažvelgė į laikrodį. Beveik vidurnaktis. Ryte, kai žadintuvas suskambės lygiai šeštą, ji jausis bjauriai, bet vienai užmigti sunku.

Nuklojusi lovatiesę Šelė jau ruošėsi išliaužti į vėsius patalus, kai išgirdo *pypt, pypt, pypt, pypt* ir suprato: kažkas ką tik išjungė namo apsaugos sistemą.

Šelė pasisuko į duris, širdis taip stipriai daužėsi, kad ji vos įstengė kvėpuoti klausydamasi

vientiso artėjančių žingsnių dunksėjimo. Kažkas ėjo koridoriais!

Staiga miegamojo tarpduryje išdygo tamsus aukšto ilgaplaukio vyro siluetas. Šelei pakirto kojas.

- O Dieve, o Dieve...

Po kelių sekundžių ji jau buvo savo vyro glėbyje, pabučiavo jį ir nuvilko striukę, kai jis nusiemė nuo peties pistoleto dėklą ir atsisegė diržą, kad galėtų nusmukti džinsus. Tada trūktelėjęs atsisagstė spaustukus, kuriais buvo užsegti marškiniai, ir suėmęs jai už naktinukų nutraukė per galvą.

Šelė drebėjo. Ji taip seniai nematė Džeko. Jau kokį mėnesį. Jam atsisėdus ant lovos, nuavė batus, kad jis galėtų nusimauti džinsus.

Nebuvo jokių parengiamųjų glamonių, jų nė nereikėjo. Džekas apsikabino žmoną ranka ir krito aukštiekninkas ant lovos, nusitempdamas ją su savimi.

Šelė buvo įkaitusi ir sudrėkusi.

- Greičiau, Džekai, greičiau! - sušuko ji, kai jis įslydo jai tarp kojų ir ėmė tolygiai ritmingai judėti.

- Myliu tave, mieloji, myliu, myliu... O Dieve, taip gera tave jausti, - sušnibždėjo Džekas,

tada suleido pirštus į jos ilgus garbanotus plaukus ir pabučiavo.

Visada būdavo taip. Iš pradžių alkis ir nevil-tis, neįstengiant suvaldyti to, kas vyksta. Sek-sas uždegė padegamąją virvelę, o ji trumpa.

Šelė mėgavosi tuo galingu karščiu, kai visas kūnas sprogo iš vidaus. Ji suriko ir tas riksmas sutrupino Džeko savitvardos likučius. Jis įsi-tempė drebedamas nuo galingų orgazmo ban-gų, besiritančių per kūną. Trūkšmingas judvie-jų kvėpavimas užpildė erdvę aplinkui, dar ke-letą minučių jie svaigo palaimoje, nejudėdami gulėjo vienas kito glėbyje.

Pagaliau Džekas pakilo ant abiejų alkūnių ir nusišypsojo žvelgdamas į mylimą veidą.

- Labas, mieloji.

Šelė atsiduso.

- Labas, - tarė ji ir apsvijusi rankomis už kaklo prisitraukė Džeką arčiau.

- Beprotiškai tavęs pasiilgau, - pasakė jis pasilenkęs pabučiuoti jai kaklo duobutės. - Ar darbe tau viskas gerai? Nieko bloga nenutiko?

- Viskas gerai. Buhalterio darbas ramus. Skaičiai nesiginčija ir nemeluoja. Tik žmonės taip daro.

Džeko rankos bėgiojo žmonos kūnu, jis vėl

susijaudino. Suprato, kad ir Šelė tai pajuto, nes ji suvirpėjo.

- Dar kartą? - paklausė jis.

Ji apsvijo kojomis jam aplink liemenį ir prisitraukė, priversdama giliai panirti į ją. Ir taip šokis prasidėjo iš naujo, tik šį kartą buvo lėtesnis. Kai juodu vėl pasiekė kulminaciją, ji jau nebesivaldė.

Po dviejų valandų Džekas apsirengė, o Šelė stebėjo jį iš lovos.

- Ar dar ilgai truks ši užduotis? Tai mane gąsdina, - prisipažino ji.

Pamatęs baimę žmonos akyse jis atsisėdo šalia jos ir pagalvojo, kad sulig kiekvienais metais Šelė tampa vis gražesnė. Džekas mylėjo ją nuo tada, kai pirmą kartą pamatė devintoje klasėje - aukštą liesą blondinę vešliomis susitaršiusiomis garbanomis ir dantų kabėmis. Jau kitais metais jie tapo neišskiriami ir per visus laiką niekas nepasikeitė, išskyrus žiedą ant piršto ir jo darbą.

- Atsiprašau, Šele. Pažadėjau tau, kad ši užduotis bus paskutinis mano slaptas darbas, ir savo pažadą tesėsiu. Negaliu nurodyti konkretaus laiko, bet laikysiuosi žodžio. Ar gali duoti

man dar šiek tiek laiko?

Šelė susirangė Džekui ant kelių ir apkabino už kaklo.

- Lauksiu tavęs amžinai, - sušnibždėjo ji ir palinko pabučiuoti sutuoktinio, drebėdama nuo jo rankų prisilietimo prie jos nuogo kūno.

Pagaliau Džekas nutraukė bučinį, sugriebęs ją už pečių.

- Aš tave be galo myliu, bet turiu eiti. Jau per ilgai užtrukau. Nežinau, kada vėl pasimatysime, - pasakė jis ir prisivertęs atsistoti baigė rengtis.

Šelė iš visų jėgų stengėsi nepaplūsti ašaromis.

- Tu juk žinai, kokios seksualios yra tos ilgaplaukės brunetės.

Jis nusišypsojo kišdamas kojas į batus, pasakui įsidėjo į kišenę automobilio raktelius.

- Nė iš tolo nėra tokios seksualios kaip tu, sėdinti lovoje nuoga.

Šelė nusijuokė.

Jis pasiuntė jai oro bučinį ir išėjo.

Šelė išgirdo vėl įsijungiant apsaugos signalizaciją - daugiau nieko, vadinasi, automobilį Džekas paliko kažkur toliau ir į namus atėjo pėsčiomis. Vienas didžiausių Džeko rūpesčių,

susijusių su kiekviena nauja slapta užduotimi, buvo užtikrinti, kad blogiukai nesužinotų apie Šelę.

Ji žvilgtelėjo į laikrodį. Liko trys valandos miego. O Dieve. Tačiau Džekas to vertas.

Šelė atsigulė, užsitraukė antklodę ant nuogo kūno ir verkė, kol užmigo.

Už penkių kvartalų nuo namų Džekas stovėjo šešėlyje, vos per kelis žingsnius nuo savo automobilio, ir stebėjo aplinką, norėdamas įsitikinti, ar jo niekas neseka. Geras dešimt minučių nė nekrustelėjęs jis pagaliau nusprendė, kad visi aplinkui miega, išėjo iš šešėlio, sėdo į automobilį ir nuvažiavo.

Visada judrios Hjustonų gatvės dabar atrodė pustuštės, palyginti su tuo, koks bus eismas patekęs saulei. Džekas nuvažiavo tiesiai į Hjustonų uostą, į *Morgan's Point* sandėlį, priklausantį jo dabartiniam viršininkui Adamui Itui, sukančiam importo ir eksporto verslą.

Itas mažiausiai trejus metus mirga federalų sąrašė: jį įtarė prekiaujant juodojoje rinkoje ginklais su bet kuria šalimi, pasirengusia mokėti jo prašomą kainą. Iki šiol jie neturėjo prieš jį nė menkiausio įkalčio, pastaroji Džeko užduotis ir yra ką nors atkapstyti. Rasti įrodymų,

kad būtų galima įkišti Adamą Itą už grotų. Tačiau keturi mėnesiai tokio darbo Džekui prailgo.

Kai grįžo į sandėlį, buvo jau beveik ketvirta valanda ryto. Džekas sustabdė automobilį prie pastato, įsidėjo raktelius į kišenę ir priėjęs prie durų pabeldė. Durys atsidarė į vidų ir Džekas atsidūrė tiesiai priešais Mahalą Džounsą, Ito darbininkų prižiūrėtoją.

Mahalas susiraukė.

- Kur, po galais, valkiojaisi?

- Susimedžiojau paukštytę. Pasitrauk nuo durų, - suniurzgė Džekas.

Mahalas dar labiau paniuro, tačiau pasitraukė į šalį, o Džekui tolstant sušuko:

- Gerai, kad nepavėlavai ir krovinyš dar neatvyko! Bosas būtų išspardęs tau užpakalį.

Džekas pasisuko ant kulno, per kelias sekundes atsidūrė prie Mahalo ir bedė pirštu jam į krūtinę.

- Aš susimedžiojau paukštytę, nes toks prakeiktas mano gyvenimas, bet jau esu čia, o siuntos nebus dar valandų valandas, vadinasi, nepavėlavau. Man niekas nenurodinės, ką daryti, todėl pataupyk savo suknistą nuomonę kam nors kitam. Supratai?

Regis, Mahalui baisiai knietėjo smogti Džekui į veidą, kad pamatytų jį paplūdusį kraujais, tačiau jis to nepadarė. Džadą Veiną (toks buvo Džeko slapyvardis) visi pažinojo kaip vyruką, kovojantį iki sąmonės netekimo... arba iki mirties.

Mahalas nieko neatsakė ir Džekas linktelėjo galvą.

- Taip ir maniau, - burbtelėjo jis ir nuėjo į darbuotojų poilsio zoną.

Užvis labiausiai Džekas troško atsigulti į lovą ir kelias valandas pamiegoti, tačiau nueidamas juto, kaip jam pašiorpo sprando oda. Jūdvių su Mahalu neapykanta abipusė. Pasiekęs poilsio zoną Džekas nužvelgė kambaryje sustatytas sulankstomas lovas.

Šiame kambaryje miegojo septyni vyrai, du gultai buvo tušti. Vienas jų kambario gale, kitas - priekyje. Džekas pasirinko guolį arčiausiai durų, kad prireikus galėtų greitai pasišalinti. Iš dėklo išsitraukęs devynių milimetrų gloką pasidėjo prie pagalvės.

Nevėdinamame kambaryje tvyrojo įvairiausi nepraustų kūnų ir savaitės senumo picos liekanų kvapai, tačiau dirbant šitokį darbą reikėjo susitaikyti su nepatogumais. Pakabinęs

striukę ant kėdės atlošo šalia lovos Džekas nusiavė batus ir griuvo ant šono, veidu į duris. Laikydamas ranką ant gloko ir mąstydamas apie Šelę jis užmerkė akis.

Adamas Itas visiškai nuogas gulėjo kniūbsčias ant masažo stalo išteptas eteriniais aliejais ir aimanavo mindomas kojomis nedidukės rytietiškos išvaizdos moters vardu Ling. Sudejuodavo kiekvieną kartą pajutęs, kaip stubure kažkas sutraška. Kai ji minkštai it katė nušoko nuo stalo ir liepė jam apsiversti, Adamo pulsas pagreitėjo.

Jis žinojo, kas laukia, ir sulaikė kvėpavimą, kai Ling vėl užlipo ant jo, apžergė kojas ir lėtai ėmė leistis ant labai slidžios ir labai kietos varpos. Ši buvo standi ir karšta, jis įėjo į ją, kol ji buvo dar ne visiškai nusileidusi.

Po atpalaiduojančio dušo dviese ir masažo burna, nuo kurio jam ėmė linkti keliai, jis leido Ling išeiti, apsirengė ir, palikęs savo malonumų uostą, patraukė namo.

Buvo beveik pirma valanda nakties, Tomis, jo limuzino vairuotojas, jau laukė įvažiuojamajame keliuke, kai Adamas išėjo iš kuklaus namelio Pasadinos pakraštyje. Naktį dangus buvo

giedras, tačiau tokio milžiniško miesto kaip Hjustonas žiburiai neleido gerai įžiūrėti žvaigždžių.

Adamas giliai įkvėpė, įsivaizduodamas, kad beveik jaučia druskingo uostamiesčio oro kvapą, ir žengė laiptais žemyn. Tomis be žodžių atidarė limuzino dureles. Vos tik Adamas įsėdo, vairuotojas uždarė dureles ir greitai nuvažiavo.

Visą kelią iki namų Adamas Itas jautė, kaip gera jo kūnui. Jis buvo patenkintas savo tobulu ir itin tvarkingu gyvenimu.

Kitą rytą Tomis vėl laukė boso prie limuzino, tik šį kartą prie Adamo namo Memorialo rajone Hjustone. Pamatęs jį ateinantį jis išsoko atidaryti durelių.

Nors buvo karšta, Adamas vilkėjo baltu kostiumu ir marškiniais, avėjo sidabriškai pilkos spalvos gyvatės odos batais. Vienintelis spalvotas jo drabužis buvo raudongurklės liepsnelės kiaušinio mėlynumo *Gucci* kaklaraištis. Priėjo jis pakėlęs smakrą ir puikiai nusiteikęs.

- Labas rytas, pone, - pasisveikino Tomis ir atidaręs automobilio dureles nusilenkė....